

som multihandicappet, vil altså også medføre, at barnet skal fødes.

Selv om hovedlinjerne i forslaget langt hen ad vejen er sympatiske, bliver man altså nødt til at spørge sig selv: Er dette her virkelig, hvad vi vil? Skal der ikke også være plads til at tage særlige hensyn? Det mener jeg selvfølgelig der skal.

Selvfulgelig skal der også tages hensyn til det hospitalspersonale, der medvirker ved disse indgreb, og jeg kan godt forstå, hvor forfærdeligt det kan være at deltage i dem, når der er tale om store fostre, og især da hvis fostret først dør efter indgrebet.

Det er heldigvis, så vidt jeg forstod justitsministeren, ikke ret mange ekstremt sene indgreb, der foretages. Dette forholdsvis lille tal skal også ses i sammenhæng med, at reglerne rent faktisk er skruet sådan sammen, at den fri abort ikke rækker længere end til den 12. svangerskabsuge, og at tilladelse fra abortsamrådene kræver tungtvejende grunde.

I bund og grund er der jo tale om et forslag, der giver anledning til massive etiske overvejelser, og i CD ser vi det også som et glimrende debatoplæg. Derfor må det også igen være relevant at diskutere, hvordan man får bragt antallet af provokerede aborter ned, og hermed mener jeg naturligvis også de sene aborter. Kunne man f.eks. ikke sætte flere kræfter ind tidligere og trimme systemet, så forsinkelser undgås.

I CD er vi som sagt glade for, at forslagsstillerne ikke med forslaget ønsker at ændre adgang til fri abort indtil den 12. svangerskabsuge. Men selv om forslaget virker meget gennemarbejdet, og selv om argumentationen langt hen ad vejen er god, er vi ikke parat til så etisk gennemgribende ændringer her og nu. Vi synes derfor, at det vil være en god idé at følge justitsministerens overvejelser med hensyn til ændring af lovgivningen.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror, alle folketingsgrupper her i dag til morgen eller måske i går har diskuteret meget, hvad de skulle mene om forslaget her fra Kristeligt Folkeparti.

For den radikale gruppes vedkommende har vi haft meget forskellige holdninger til den fri abort og til, hvordan vi personligt ville forholde os til abort i vores familie eller i øvrigt i vores bekendtskabskreds.

Men holdningen til Kristeligt Folkepartis forslag er negativ, må jeg sige, og det er den på grund af den faste grænse. Ønsket om den faste grænse, mener vi, er umenneskelig, den er ikke praktisk, og den er ikke rimelig. Vi kan heller ikke forstå, at respekten for liv absolut skal være noget, der på en eller anden måde kan måles med videnskabelige eller metriske instrumenter. Kan man sige, at respekten for liv standser ved et eller antal uger, som så hvert år skal meldes ud som den nye grænse, der skal gælde for det kommende år? Det finder vi simpelt hen ikke sammenhængende og fornuftigt. Så den faste grænse er problemet for os i den radikale gruppe.

Vi synes til gengæld, at problemstillingen er fantastisk relevant, og jeg synes også, at jeg gerne vil blande mig i det kor, der takker Kristeligt Folkeparti for at have fremsat deres forslag og også de jordemødre, der har været med til at rejse debatten, for vi skal aldrig nogen sinde glemme, at den fri abort, vi fik for mange år siden, jo ikke fjernede det problem, at der er kvinder, der bliver uønsket gravide, og at der bliver foretaget aborter i dette land. Det gjorde der jo også før den fri abort, de var bare illegale, men de blev jo foretaget alligevel. Hver gang vi foretager en abort, dræber vi et stykke liv, det skal vi være klar over, og denne debat har jo meget tydeligt vist, at det også er noget, vi alle sammen er dybt berørt af.

Det Radikale Venstre ønsker i og for sig at nedbringe antallet af alle aborter, men især af de sene. Brutalt sagt er døden i skyllerummet uværdig og skammelig for vores samfund; men vi kan ikke støtte forslaget med de faste grænser.

For et par år siden var der en del fødselslæger fra afdelingerne for de for tidligt fødte børn, som sagde: Giv os dog en fast grænse, kære politikere, så vi får en fast grænse for, hvor mange hundrede gram et barn skal veje, for at vi skal sætte hele apparatet ind for at redde det. Det nægtede vi at gøre. Vi sagde, at det kan ikke lade sig gøre, fordi der er stor forskel på, hvilken livsvilje et barn har, og hvilke omstændigheder det i øvrigt er født under.

Da en meget erfaren kvindelig overlæge blev spurgt om, hvad der afgør, om et barn lever videre eller ej, efter at det er født med meget lav fødselsvægt, sagde hun på grundlag af sin store erfaring, at det afgør barnet selv. Vi kan ikke opfinde lovgivningsinstrumenter eller tekniske instrumenter, som beslutter for os, at et enkelt